

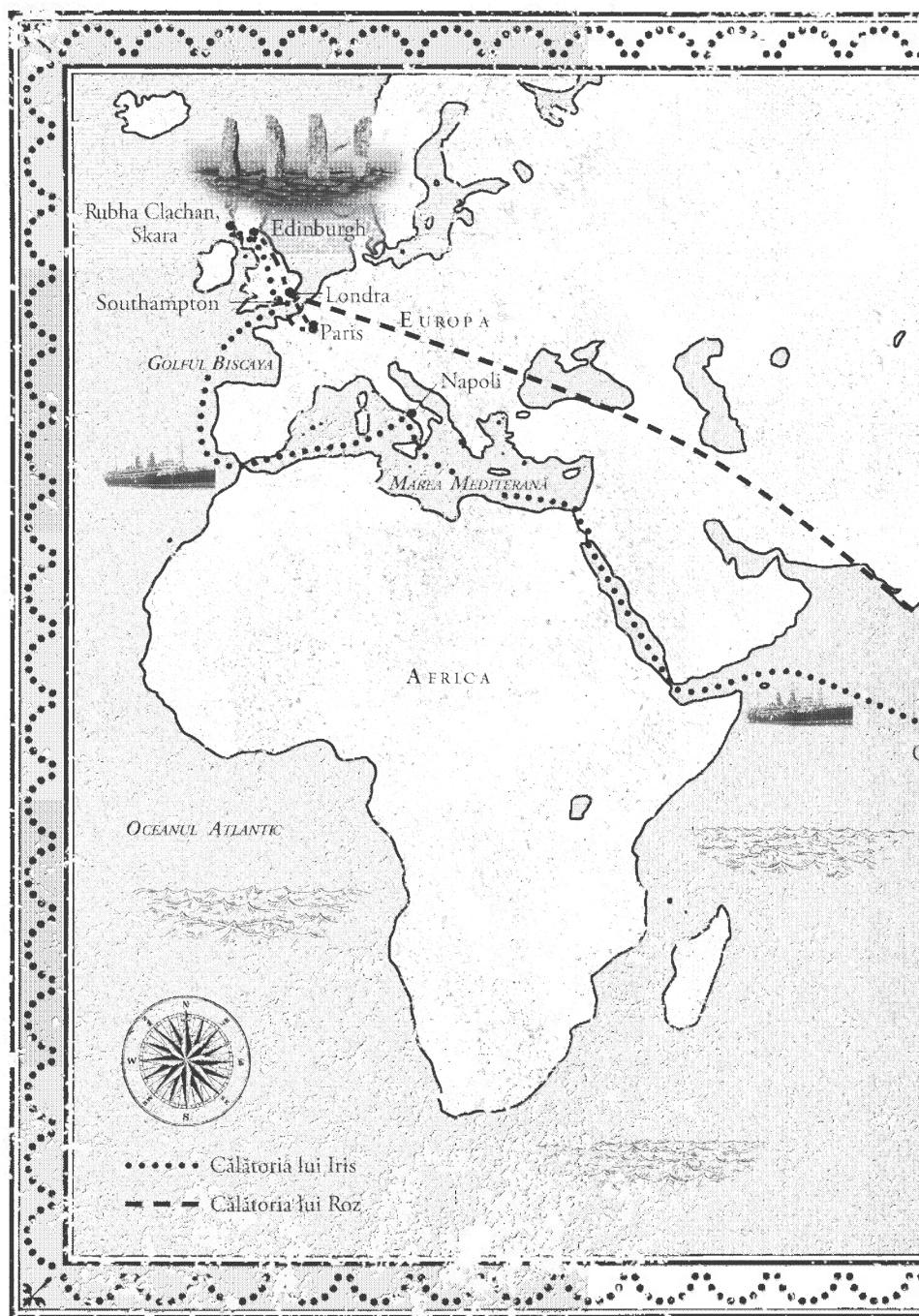
Eleanor Buchanan

Fiicele mării: Iris

Traducere din limba engleză de
Anca Dumitrescu

*Pe un promontoriu îndepărtat din Scoția se înălțau
odinioară patru pietre mari: Surorile din Skara.
Legenda spune că au fost ridicate de un tată îndurerat,
pentru a-și ghida spre casă fiicele răpite.
Cine îndrăznește să culce la pământ pietrele abătea
asupra sa blestemul de a-și vedea
familia risipită în cele patru zări,
fără nicio speranță de-a mai găsi vreodată drumul
înapoi spre casă.*

PROLOG

Skara, cca 2800 î.H.

Se întorsese la timp, s-a gândit el, trăgând barca pe plajă. În zilele însorite, nisipul era de un alb orbitor, în contrast cu albastrul mării, dar în acea zi apa era agitată, întunecată și neliniștită, valurile lovind amenințător țărmul. Nori negri se adunau în spatele dealurilor, iar un tunet anunța primii stropi de ploaie. Avusese noroc că nu-l prinsese furtuna în larg.

Mai târziu avea să-și amintească acest gând, că avusese noroc.

Trebuia să ancoreze repede barca printre dune, înainte ca vântul să se întărească. Chila se târa cu greutate pe nisip când o trăgea în sus, abia răsuflând din cauza efortului. De obicei, cele două fiice ale sale mai mici alergau să-l întâmpine, dornice să-l ajute. Vorbeau, se tachinau ori se certau vesele și, în timp ce cuvintele zburau de pe buzele lor, mâinile mici și agile eliberau plasa, eviscerau peștii, mânuind silexul cu mișcări îndelung exersate sau, cum ar fi făcut acum, îl ajutau să tragă barca la mal.

Când a ajuns la dune, deja ploua torențial, dar el încă nu-și dăduse seama.

Era convins că fetele mai mici se adăposteau împreună cu surorile lor. Cea mai mare dintre fiice era chibzuită, chiar dacă celelalte nu erau. Trebuie să fi văzut furtuna apropiindu-se și să le fi spus să rămână în colibă. A doua fiică, temperamentală și aprigă, probabil că era și ea acolo. Și le-a închipuit luându-i peștii din mână și făcându-i loc lângă foc. Le-ar fi privit mișcându-se cu hotărârea specifică femeilor, le-ar fi ascultat vocile, urcând și coborând, și acel râs gâlgâitor, cald ca turba încinsă.

Ceilalți bărbați îl compătimeau că nu avea băieți, dar lui nu-i păsa. De ce ar fi avut nevoie de fii când avea fiice, toate cu picioare lungi și puternice? Era mândru de felul în care mergeau toate, cu spatele drept, de felul în care priveau fără teamă în ochii străinilor. Fiecare era diferită în felul ei, dar toate patru râdeau cu ușurință. Alergau pe nisip, cu părul fluturând în vânt, iar glasurile lor răsunau printre algele uscate pe dune și dansau printre tufele de iarbă-neagră. Când erau mici, chicoteau când le gâdila, iar acum îi arătau la fel de multă iubire, înlănțuindu-i gâtul cu brațele și lipindu-și obraji de ai lui.

Într-un final, a reușit să fixeze barca și, tocmai când scotea peștele, a zărit cu coada ochiului pantoful.

Din piele moale, cu șireturi și, ieșind din el, câteva fire de iarbă uscată, pe care fiicele lui le foloseau să-și încălzească picioarele. Zăcea pe nisip, cu zgârieturi pe ambele părți.

Stomacul i s-a strâns într-un nod de gheață. Nu ajunsese la timp, a înțeles imediat. Întârziase mult, mult prea mult.

— Nu!

Era prea târziu, dar a început să alerge. În goană, a aruncat peștele și s-a împiedicat printre dune și smocuri de iarbă țepoasă. Vântul a luat numele pe care le striga și le-a aruncat cu dispreț în mare, fără să le facă auzite.

Când a ajuns la colibă, ploaia bătea cu putere, lipindu-i părul de cap. Urmele luptei erau deja șterse. S-a învârtit neputincios în furtună, strigându-și fiicele, fetele lui iubite, cu râsul lor luminos și cu vorbele lor calde, în timp ce vântul urla nepăsător, cerul era brăzdat de fulgere, iar tunetele îi acompaniau dispararea.

Coliba era goală. Turba încă fumea sumbru. Pe podea era o oală spartă. O amforă fusese răsturnată și grânele se revărsaseră din ea.

— Nu, nu, nu...

Limba îi era atât de grea de durere și șoc, încât doar atât putea rosti.

— Nu, nu, nu...

Le spusese că vor fi în siguranță aici. În sfârșit, aveau o casă, le făgăduise el. Acesta era locul lor, pe care nu vor fi nevoite să-l părăsească niciodată.

De ce, *de ce* nu se întorsese mai devreme acasă? Oare l-au strigat când au fost răpite? Cum a putut să continue să pescuiască în timp ce lumea lui se sfârșea? Ar fi trebuit să știe.

Fără să-i pese de ploaia torențială și de fulgerele sălbatice, s-a repezit din nou afară. Și-a îndreptat pumnul spre cer și i-a blestemat pe zeii care au permis să-i fie răpite fiicele. Torturat de durere și de furie, a căzut în genunchi în noroi. Unde erau acum fetele lui? Se ascundeau într-o barcă sau fuseseră târate pe țarm? Mîntea lui țipa la gândul a ceea ce li se putea întâmpla. Trebuia să le găsească! Erau puternice, a încercat el să se liniștească.

Vor găsi o cale de-a se întoarce acasă dacă vor putea, dacă nu le va găsi el înainte.

A doua zi dimineață, sătenii și-au făcut apariția de peste deal, rușinați. Marea devenise brusc agitată, așa cum se întâmpla uneori, aducând cu ea lupii mării. Abia după ce se risipise ceața, văzuseră bărcile îndepărtându-se în larg. Auziseră strigătele disperate, îi zăriseră fiicele legate fedeleș, dar nu făcuseră nimic. Nu *putuseră* face nimic, i-au zis.

— Nu vei mai da de ele. Nu vor mai găsi niciodată drumul spre casă. Le-ai pierdut, i-au spus ei.

Dar el nu voia să-i asculte. A jurat că le va găsi, chit că avea să încerce până la sfârșitul vieții. Le promisese o casă și o casă avea să le ofere, indiferent dacă el va mai fi acolo sau nu.

Înainte de-a pleca, a ridicat patru pietre mari, câte una pentru fiecare dintre fiicele sale, pentru a le ghida înapoi către insulă. Sătenii, temându-se de nebunia dureii lui, l-au ajutat să care pietrele, înalte și zvelte ca fiicele sale, sclipind în lumina soarelui. Una, două, trei, patru, le-au așezat pe promontoriu, îndreptate spre mare, spre insulele și munții din depărtare.

Și le închipuia pe fiicele sale pe corabie, căutând cu privirea un reper pe țărm, și le închipuia strigând și arătând bucuroase spre pietre. „Uite! În sfârșit, am ajuns acasă!” ar fi exclamat ele.

Blestemat să fie cel care le va răsturna, a strigat el după ce pietrele au fost înălțate. Familia îi va fi distrusă, așa cum fusese a lui, copiii îi vor fi împrăștiați peste mări și țări, fără să mai aibă vreodată un cămin, până când toate fiicele sale vor fi din nou împreună acasă.

I-a însărcinat pe săteni să aibă grijă de pietre cât era el plecat și aceștia, văzându-i disperarea și temându-se de zei, au fost de acord.

Blestemat să fie cel care va schimba acest loc, i-a avertizat el, întinzând brațul pentru a-i cuprinde pe toți.

Apoi a luat pantoful pe care îl găsisese și a pornit în căutarea fiicelor sale, lăsând în urmă cele patru pietre mari pentru a le ghida către casă.

1

Iris

Skara, aprilie 1931

După ce s-a terminat totul, iar doamna Grierson se apucase să spele zgomotos cănila și farfuriile, s-au dus la pietre.

Odinioară, cele patru pietre, Cele Patru Surori, se înălțau pe promontoriu, dar Iris nu le văzuse decât așa cum erau acum, răsturnate pe-o parte, aranjate într-un semicerc aproximativ, cu fața spre mare. Acesta era locul lor special, locul unde cele patru surori Blackmore veneau pentru a visa și a face planuri, pentru a șopti secrete și a se supăra, pentru a râde și a se înfuria.

Uneori, Iris stătea aici singură, ținând în mână caietul de schițe. Desena privești ce se întindea de la ierburile ascuțite până la curba de nisip alb și apoi peste mare, până la insulele din depărtare, un peisaj neschimbat de mii de ani. Se gândea adesea la cele patru surori din legendă și își închipuia cum trebuie să fi privit și ele aceleași dealuri, aceeași mare. Oare iubiseră acest loc la fel de mult ca ea?

Promontoriul Rubha Clachan era agățat de capătul Skarei, o peninsulă îngustă de pe coasta de vest a Scoției. La vest se zăreau dealurile albastre îndepărtate ale insulei Lewis și Harris și, în zilele senine, North Uist. La nord, se înălțau munții impunători ai continentului, iar la sud, vârful nordic al insulei Skye.

Alteori, Iris desena chiar acel golf, unde castelul Dundonan se ridica îndrăzneț pe celălalt promontoriu, turnurile și turnulețele lui vechi contrastând cu casa modernă pe care Charles Blackmore o construise pe Rubha Clachan.

Dar acum nu voia să se uite la Dundonan.

În schimb, avea privirea ațintită către dealurile de peste mare. Îi plăcea priveliștea în astfel de momente, cu marea agitată de o briză vioaie, dansând și strălucind în nuanțe de turcoaz, în timp ce munții păreau atât de aproape, încât mai că putea să-i atingă.

Îi plăcea și când apa era calmă, palidă și lăptoasă în lumina liniștită, tulburată uneori de o adiere ușoară, iar dealurile se întindeau în nuanțe delicate de albastru. Sau când soarele apusului picta colinele în violet și auriu. Îi plăcea chiar și când apa era cenușie și mohorâtă, iar ploaia mătura golful în rafale și munții erau acoperiți de nori, apărând fantomatic prin ceață o clipă, înainte de-a fi înghițiți din nou de întuneric.

Desenase golful în toate înfățișările lui și le iubea pe toate. Acesta era Rubha Clachan, acesta era căminul ei.

Și trebuia să plece.

Gândul îi apăsa pieptul ca o lespede.

Nu voia să plece.

Trebuia să plece.

De obicei, surorile stăteau fiecare pe piatra pe care o considera a ei, dar astăzi se strângeau una lângă alta,

căutând alinare. Daisy se sprijinea de Iris, Rose o îmbrățișa pe Lily, cele două surori mai mari încadrându-le pe cele mici. La doisprezece ani, Daisy creștea repede, dar Iris avea s-o considere mereu un bebeluș. Lily, acum în vârstă de cincisprezece ani, fusese întotdeauna ageră și inteligentă. Iris și-o amintea la trei ani, dându-le instrucțiuni clare ei și lui Rose cum să construiască un castel de nisip pentru zâne.

Și mai era Rose. Iris nu-și amintea vreun moment în care sora ei să nu fi fost acolo. Cu o diferență de vârstă între ele de doar cincisprezece luni, ar fi putut fi gemene dacă nu ar fi fost atât de diferite ca temperament. Iris avea acum douăzeci de ani, Rose, doar nouăsprezece. Ea ar fi trebuit să fie sora cea mare, așa i se păruse mereu lui Iris. Rose era inteligentă și curajoasă, dornică să exploreze, să-și asume riscuri, în timp ce Iris era blândă ca mama lor și mai prudentă.

Rose a sărit în picioare, incapabilă să stea liniștită.

— *Trebuie să existe o altă cale, a spus ea, pășind în fața pietrelor.*

— Nu există.

Iris și-a răsucit inelul pe deget, gândindu-se la promisiunea pe care i-o făcuse mamei sale. *Îl voi găsi. Mă voi asigura că vom rămâne împreună. Vom fi bine.*

— Dar... Ceylon! E atât de departe! Iris, sigur n-o să-ți placă, a intervenit Lily.

Iris era și ea convinsă de asta. Gândul la Ceylon o făcea să se cutremure. Pentru Rose, era ceva incitant, dar lui Iris îi evoca numai lucruri ciudate, șerpi, caniculă și junglă, iar ea își dorise întotdeauna să rămână aici, pe Skara, cu marea, cerul și lumina blândă a Scoției. Era

ancorată aici, și-a zis. Piatra pe care stătea părea să-i dea dreptate. *Aici* era locul ei.

Inelul de pe deget îi provoca un disconfort pe care nu și-l putea explica. Îi promisese mamei că nu-l va scoate niciodată, dar acum o neliniștea. Era ceva legat de greutatea obiectului pe propriul deget, de răceala strălucirii albastre.

Fiecare dintre ele avea un inel pe care scliffea o piatră albastră șlefuită, unică, toate perfect asortate. Un opal strălucitor, o piatra-lunii scânteietoare, o gresie misterioasă și un safir sclipitor. Tatăl le montase într-un colier cu diamante dăruit mamei lor, când se mutaseră în Rubha Clachan. Pe-atunci, Iris avea opt ani, iar Daisy era bebeluș.

— Câte o piatră pentru fiecare dintre frumoasele mele fiice, draga mea, rostise Charles cu vocea lui răsunătoare, în timp ce punea colierul la gâtul Ameliei.

Și poate că așa era, dar chiar și atunci Iris bănuise că reprezenta mai degrabă o ofertă de pace decât o sărbătoare.

Își amintea cât de mândru le arătase tatăl lor casa pe care o construise pentru soția sa adorată.

— Are toate dotările moderne! se lăudase el.

Curent electric. Telefon pe hol. Frigider și gramofon. Baie proprie la fiecare dormitor. Camerele erau spațioase, iar scara în spirală urca spre un palier lat.

Dar când Charles deschisese larg ușa salonului cu ferestre uriașe, boltite, cu vedere spre mare, Amelia încremenise. Rose și Lily se grăbiseră să intre, dar Iris, care o ținea în brațe pe sora cea mică, auzise respirația întretăiată a mamei sale.

— Unde sunt Cele Patru Surori? întrebuse aceasta cu voce stranie, încordată.

— Pietrele? Stricau priveliștea, așa că le-am culcat la pământ. N-ai de ce să-ți faci griji, se grăbise să adauge Charles, ridicând mâinile când văzuse expresia de pe chipul soției sale. Sunt aici. Vor fi locul perfect în care să ne așezăm într-o seară frumoasă.

— Vai, Charles, ce-ai făcut? șoptise Amelia cu voce slabă.

— Doar nu te gândești la acel blestem ridicol? pufnise Charles. Draga mea, suntem în 1919! E secolul XX! Trebuie să îmbrățișăm viitorul, nu să rămânem legați de trecut prin vrăjitorii și superstiții prostești. N-am spart pietrele. Sunt încă aici, dar nu le pot lăsa să stea în calea progresului.

Și chiar în acea clipă scosese colierul.

— Pentru tine, iubita mea! Ca să marcăm începutul noii noastre vieți aici. Ți place? o întrebuse nerăbdător, în timp ce Amelia deschidea cutia plată.

— E frumos, răspunsese ea supusă.

Iris nu înțelesese expresia îndurerată a mamei sale, nu în acel moment. Pentru ea, casa din Rubha Clachan era în sfârșit căminul lor, un loc fericit, spațios și luminos. Pe-atunci aveau mulți servitori, care își dădeau ochii peste cap cu afecțiune în fața inovațiilor moderne ale lui Charles Blackmore. Ea și surorile ei aveau fiecare un ponei, rochii de bal și, mai târziu, pălării noi. În fiecare cameră erau flori. În salon trona un pian alb, se dansa pe muzica de la gramofon, se bea șampanie, se râdea și se aprindea focul în bibliotecă în nopțile reci de iarnă.

Acum, pe pereți se vedeau doar urmele valoroaselor tablouri. Grădina era în paragină, argintăria, înnegrită.